

човки къмъ нашето небе. Съ тракането си като че ли искатъ да му кажатъ: „Сбогомъ, мило небе! Прощавай до идещата пролѣтъ!“

Още тогава лѣтото ги подканя да се събератъ на дружини и да потеглятъ къмъ топлитѣ страни, дордѣ не сж настъпили хладнитѣ есенни мъгли и дъждове.

Слѣдъ това щърковетѣ почватъ да се събиратъ на голѣми дружини и тръгватъ къмъ старото си отечество, гдѣто царува вѣчното лѣто.

Тѣ пътуватъ задружно, за да се пазятъ лесно отъ разнитѣ си неприятели изъ пътя. Ако пътуватъ по отдѣлно, навѣрно ще станатъ плячка на морскитѣ грабливи месоядни птици.